

Skoro vsak dan „N. fr. Presse“, „Deutsche Ztg.“, stara „Presse“ in tudi drugo židovsko časništvo obira nas Slovence, da se predrzno šopirimo, da se ponasamo za vladno stranko, da smo sovražniki nemštva itd. Tako obrekovanje pred svetom nas sili k sledeči objavi:

V vseh deželnih zborih smo Slovenci svetu pokazali, da, ko zahtevamo pravico za-se, nočemo delati krivice nobenemu družemu narodu. Kdor se tega avtentično prepričati hoče, naj bere zapisnike deželnih zborov in videl bode, da, na pr. v šolskih postavah se še narodnih pravic Kočevarjev in Weissenfelserjev dotakniti nismo hoteli. In poslednjič pri volitvah v državni zbor smo isto zmernost in spravljivost razodeli, kajti volili smo za svoje poslance samo take može, katerim je gêslo: „vsacemu svoje“. In to pomirljivost nas je volja, tudi vprihodnje razodevati in ne prenapenjati zahtev, katere bi sovražniki naši zlorabili zato, da bi svetu kazali, da Slovenci hočemo druge narode žaliti v njihovih pravicah. Če se v kakem naših časnikih čuje sem ter tje glas za to ali uno zahtevo, za ta ali uni predlog, kateremu konservativni Nemci v Avstriji ali tudi nekateri bolj zmerni možje ustavne stranke ne morejo pritrditi, rečemo tudi mi, v soglasji s českim „Pokrokom“, da po ustavi poklicani za izjavo naših tirjatev so v prvi vrsti naši poslanci v državnem zboru, katerim bo prilika dana, se na pravem mestu na vso moč potegniti za narodne naše pravice. V naše zastopnike se pa tudi zanašamo, da bodo o pravem času svoj glas krepko povzdignili za to, kar je naše in nam Slovencem za svojo eksistenco treba, kar pa le tako daleč sega, da nemški Avstrijanci (ne pa oni nemčurji, ki niso Nemci) ne morejo reči, da žalimo njihove pravice. Naše pravične zahteve so našim zastopnikom tako dobro znane, da nobeden izmed njih ne potrebuje vsakdanjega silovitega opomina, kateri je židovskim časnikom oporišče, da upijejo po svetu: „glejte, taki požeruhi Nemcev so Slovenci!“

— (O dopisu iz Selca v zadnjem listu „Novic“) zaradi cenilnega postopanja nam je iz prav zanesljivega vira došlo sledeče pojasnilo, ki sme v tolažbo biti dopisniku in dotičnim občanom:

„V občini Selca so vsa zemljišča dotični od okr. cenitvene komisije izmed sebe izvoljeni cenilci vcenili. Poročevalec (referent) je cenilce le spremljal in v mapo take razrede vpisaval, o katerih sta se cenilca zedinila in jih poročevalcu naznanila. Poročevalec tedaj ne more svojevoljno ta ali uni razred v mapo vpisati, in ima le pravico, da svoje mnenje (drugačen razred) zraven cenilcev v mapo takrat vpiše, kedar je on drugih misli, kakor sta cenilca. V takih slučajih pa potem razsojuje dotična okrajna cenitvena komisija o tem, čegavo je pravo. Župan ali pa zaupni možje, ki jih on za spremstev cenitvenega odseka imenuje, pa nimajo o vcenitvi nobenega določilnega glasú; oni spremljajo komisijo zato, da pojasnujejo to, o čemur jih poročevalec ali pa cenilec vpraša. Če pa k cenitvi povabljeni cenilca ne prideta oba, ampak le samo eden ali celó nobeden, takrat ima poročevalec, spremljan od zgoraj omenjenih zaupnih mož, pravico cenitev sam izvrševati. Ti možje, kakor tudi dotični cenilci imajo pa v tem slučaju pravico, cenitveni operat, to je, mapo in cenitveni zapisnik pregledati, in to, kar se jim ne zdi prav, okrajni cenitveni komisiji naznaniti. — Za kontrolo je tedaj skrbjeno. — Vprašati bi kedo utegnil: kedaj pa se mora omenjeno naznanilo okrajni cenitveni komisiji oddati? Temu odgovarjamo, da v postavi za to ni noben čas določen, tedaj se zamude ni bati,

vendar naj se zgodi to vselej nemudoma, dokler je še vse v dobrem spominu, a tudi zato, da okrajna cenitvena komisija o pravem času ukreniti more, kar za potrebno spoznava.“

— Gosp. vitez Schneid, naš državni poslanec, je o obisku svoje rodovine na grajščini pri Kamniku bil včeraj tudi v Ljubljani.

— (Križanska cerkev) v Ljubljani se bode po ukazu velikega kapitularja in komturja grofa Henrika Coudenhove-a zunaj in znotraj lično popravila; delo se ravno kar pričenja.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Čedalje bolj se kaže v židovskih časnikih zagrizeno sovrašstvo do ministerstva Taaffeovega. Oni delajo res tako, kakor da bi v Avstriji na veke moral vladati razpor in prepir. Kakor leta 1871. se je godilo Hobenwartu, tako se godi zdaj Taaffe-u.

— Iz Pešta se telegrafuje časniku „Osten“, da Andrassy gotovo odstopi in da je naslednik njegov uže določen. — Govori se o grofu Karoly-u, baronu Sennyey-u in grofu Szecheny-u. Ali mora res zopet Magjar biti minister unanjih oprav?

Ogersko. — Tu se močno dela na propad ministra Tisze in za grofa Andrassy-ja se malokdo zanima, kar je obče ljudi osupnilo; še Magjari tedaj niso zadovoljni z njim. Temu se ni čuditi, vsaj sta Andrassy in Tisza največ kriva, da je ondi vse z davki preobloženo.

Na Ogerskem se dela sistematično nad pomagjarenjem Slovakov. Vlada jim je najprej zatvorila „Matico“, potem gimnazij, zaplenivši vse zaklade. L. 1877 zabranjena je poraba slovaškega jezika pri sodnijah v županijah čisto slovaških. Magjari potujejo okolo kot glediščni igralci in širé magjarsčino. Zdaj se je ustanovilo tudi društvo okrajnih in občinskih uradnikov; § 3 v pravilih tega društva naglasuje: negovati magjarsko narodnost, in delati na to, da se razširi.

Turčija. — Vojna uradnija v Carigradu je nehala, ker se uradniki branijo, dalje opravljati svoja opravila, dokler se jim ne izplača njihova plača. — Sultan je začel se nagibati sedaj na rusko, sedaj na angleško stran, a ne vé, kjer bi bilo varneje za njega, da bi manj zgubil. Da mu vsakako za kožo gre, to dobro vé. Nekateri pravijo, da bo Avstrija se zvezala s Črnogoro, Srbijo in Bulgarijo in šla do Soluna. Drugi ugovarjajo zavračaje na to, da je ruska vlada za Bolgare izbarkala v Varni 10 milijonov patron in mnogo pušek. Sultan pa je v Novipazar poslal več tisoč redne vojske. Bolgarski knez je pozval dr. Konstantina Jirečka iz Českega, da uredi šolstvo.

Rim. — Skupščina kardinalov je 19. dne t. m. v navzočnosti papaža sklenila od italijanske vlade nazaj zahtevati pantheon, ki je katoliška lastnina. Pantheon je bivši velik rimsk tempel, katerega so pa l. 607. posvetili Mariji.

Žitna cena

v Ljubljani 2. avgusta 1879.

Hektoliter: pšenice domače 6 gold. 83 kr. — banaške 8 gold. 14 kr. — turšice 4 gold. 60 kr. — soršice 6 gold. 93 kr. — rži 4 gold. 39 kr. — ječmena 4 gold. 39 kr. — prosa 4 gold. 39 kr. — ajde 5 gold. 4 kr. — ovsa 2 gold. 93 kr. — Krompir 3 gold. 20 kr. 100 kilogramov.